

Sár vagyok vagy szenvedés?

Betegeket látogattam...

Sok-sok helyen léptem már bele a sárba. Jelképesen is, de inkább valóságosan. Rossz. Nehéz újra felemelni a lábat. Cuppog, dagad, csúszik, unalmas, legyőzhetetlen. Kimoshatatlan. Ott marad megint a kocsipadlószőnyegén. Hogyha fagy is, néha nem tudok rendesen kuplungolni, csúszik, tele van vele minden. Nem melegszik föl a kocsi a következő házig. Betettem a fűthető üléshez, nincs esélyem, hogy a következő 374 méteren ad valami meleget, pedig akkor megint kiszállok. A kocsiban kevés a reverendám, 2 pulóverem, kabátom, a lakásban sok. Odaültet mindegyik a tűz mellé, szeretnek, kedveskedni akarnak. Ők ott érzik jól magukat. Rólam ömlik a víz. Aztán megint 60-80 méter a kocsig, az udvaron keresztül, többször megállunk: „Menjen vissza, mert megfázik és két hónap múlva se tud jönni a templomba!” – mondom, de nem megy, örül: meglátogatta a papja. Ha délután átjön a szomszédasszony, benéz a lánya, unokája, mondhatja: „Nálam is járt, de jó volt gyónni – áldozni!” Ennél több: valaki meglátogatta! Beszélünk, panaszkodhatott! Vélt vagy valós sérelmek, gondok, de figyeltek, meghallgattak! Megnyugodott. Nem sokan vagyunk! Mondta Béla bácsi is: „Atya, most 1 hónapig megint nem történik semmi!” Nem hittem, de tényleg. A rutint nem számítja, egyik fia beadja az ebédet, az udvarban jönnek-mennek, akik a gyerekkel üzletelnek. Neki arra már nem nyílik ki a füle, egy valami a történet: jön a Krisztus hozzá! Ő már nem tud oda menni, de most hozzá jön, az, aki számít!

Ma már csak 28 beteghez kell eljutnom, igaz, még csak 10 óra múlt. Korán kezdtem, mert mondták: „Atya, nem fog a végére érni!” Lassan szokták meg, hogy nem csak ők vannak, hanem a másik falu is, meg a harmadik. „A mi Atyánk régen egy hétig végezte! Maga siet?” Nem sietek, de nekem három ekkora falu van. Régen három pap, ma egy. A szenvedés nem lett kevesebb, a szenvedés még sokkal több. Nem csoda, hogy ott marad a padlószőnyegen! Sokkal nehezebb, hogy ott marad a szívemben. Beteszem a kocsiba, viszem a következő házig, ott hozzá tapad a másiké, megint nő a teher, cuppog a sár, megdagad, nem lehet lerázni. A mindenki szenvedése, de lehet, hogy az enyém is köztük? Mondtam nekik, hogy legközelebb gumicsizmában jövök! De hiszen úgy nem is tudok vezetni! Úgyse tudom lehúzni! Az enyém is – az övék is!

Dr. Faragó Artúr kórházlelkész, máltai káplán